

Замлъква словото. Излива
небето ярки светлини,
народ и вожд в едно се сливат
в пожар от слънчеви искри.
Единствена в нощта Марица
шуми под свода ведросин
и с глас в среднощната тъмница
оплаква своя верен син.

А там, над Янини грамади,
зори зора на нов живот,
димят запалените клапи
пред светия селяшки гроб.
Една жетварка просълзена
стон в ръцете с житен сноп,
дошла пред гроба да изплаче
скръбта на целия народ.

64